

פָרָנָה מַדְרָסָה בִּנְבָדָלָה

למי להתגעגע קודם? לסיון, האחות, שהייתה רק בת 20 במותה? לאבא זאב, שעדיין שר לה בחלומות? או לאבי, ארוסה, שהלם איתה על חתונה וילדים? ● חמיש שנים אחריليل הסדר שבו איבדה את אהוביה, גילי ויידר (27) מנסה לשקם את חייה – אבל הזיכרונות לא מרפים ● בשנה הראשונה עוד ניסו במשפחהogh להציג את הסדר, אבל "בשלב מסויים פרצנו בבכי, כל אחד בתורו" ● מאז, החיים הם עצב ואבל וריק אחד גדול

חגלוום: אביגיל טויז

ב

כל שנה, כשהאהוב מגיע, גiley וידר קונה שלושה כרטיסים טיסות. שעות ספורות לפני חגיון שליל הסדר, בנויק בשלב שבו הכאב כלב הופך בלתי נטבל, היא ממריאה לחול עם אהיה נמרוד ואמה זהבה. אבל גם שם, מרחק אלפי קילומטרים מישראל, הרמעות משיגות את שביל הבריחה. כי בכל פעם חדש מגלים הוודידים, שלא משנה לאיזו נקודה יישעו ברכבי תבול, זיכרון הפיגוע ירדוף וישיג אתם. מתברר שלא משנה איפה אני בעולם, כל דבר הכי קטן מוכיר לי את האנשים שאהבתי ואיבר רתמי", אומרת גילי. "אני נמצאת במלון בחו"ל אבל נזכרת במלון בנתניה. לא מצילה להשתה חזר מהזיכרונות".

חמש שנים חלפו מאז נרצחו בפיגוע ההוא במלון פאך בנתניה אביה זאב, אחותה סיון וגילי, אחותה. בשנת האבל הראשונה, מספירת גילי, דוקא ניסו לחזור לשגרה במתכונת משפחית מצומצמת. והבה הכינה מאכלים של פסח, נמרוד וגילי ערכו את שלוחן החג. "אחר כך הגיע הזמן לשבת ולהתחליל לקרוא בהגדה", אומרת גילי. "ישבנו מסביב לשולחן והייתה ריק שתיקה ארוכה מאה. בשלב מסוים פרצנו בכי, כל אחד כתורו. לא יכולנו יותר להעמיד פניהם שאפשר לחוגג קריגל מהר מאוד התפורנו, כל אחד לחדרו עם המחשבות שלו. אצל המחשבות היה אלה לא פוסקות עד היום".

- אילו מחשבות, למשל?

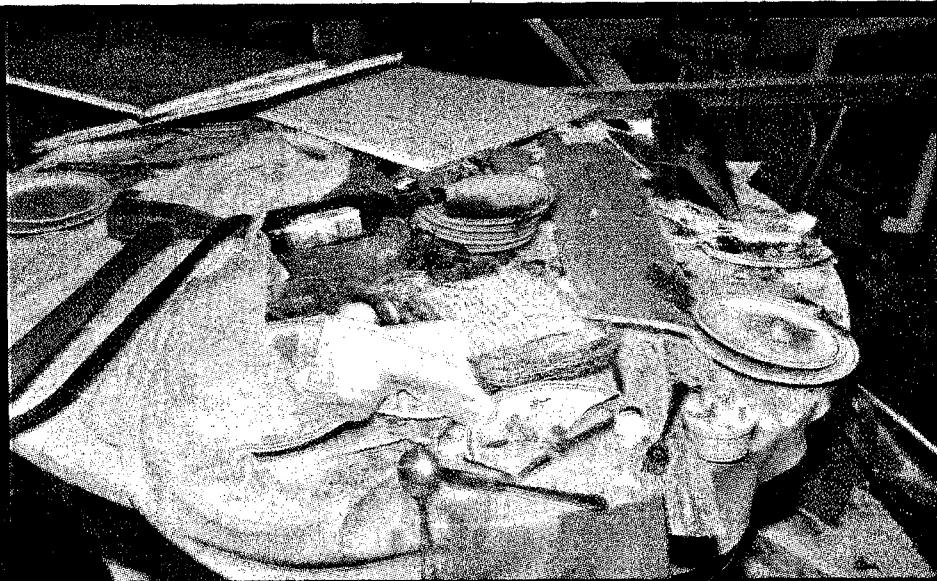
"אני חשבתי שאול היה עדייף לי להיות

ביתה בגדרה ופתחת את אחת מדלתות החדרים. בפנים מתגללה מעין מויאון זיכרונו פרטני. על הקיר תלויות תמנונות האהובים המתים. באחת מהן נראה רס"ר אבוי בקרומו מצולם במדרי חיל האויר ליד מסוק. באחרות הוא מוחבק עם גiley, שניהם נראים מאושרים. ויש גם תמנונות של האחות סיון, שהייתה בת 20 במותה, במדרי צבא, ומוניות שכחן אבא זאב מחייך את חיווכו הגדול. בארון הקיר מקופלים עדין הבגדים של אבוי לצד חליפות הצלילה שהאב.

במרכז החדר ניצבת המיטה הזוגית. "חדר השינה שלי ממוקם בדירות מול החדר הזה", אומרת גילי. "לפעמים, כשאני מתעוררת באמצעות הילתה מסויטים, או כשותם עצוב לי, אני עוברת לחדר היבירון שלי, נשככת על המיטה שהייתה שלנו ומסתכלת על התמנונות האלה שעלה הקיד. אם אני עדין לא מצליחה להידרם, אני עושה סיבוב בבית, מוציא אלבומי תמנונות ישנים ומתחילה לדרף. וזה עוזה לי טוב".

בית חדש, כלבה חדשה

היליות, היא אומרת, היליות הם הכי קשים. "יש לי המון הלים על אבוי.;background החדר הוא שוכב במשיטה, אני לירדו, ופתאום הוא מתישיב. אני תופסת אותו ואומרת לו: 'אבוי, איזה יופי שhortה', והוא רק אומר לי: 'אני לא מבין מה אתה מתרגשת, בסך הכל ישנתי'. אני מסתכלת עליו ואומרת לו שאני מתרגשת כי הוא בריא ושלם ושהכל בסדר איתן. אחריך אני מחבקת אותו, ואו מתעוררת. חלמתי גם על אבא שלי, שאוי יושבת אותו על הדשא והוא מספר לי סיפורים ואני שרים שירים ביהה. לפעמים אני מתעוררת מהחלומות מאושרת, מתקשרת לאמא שלי ואומרת לה: 'אמא,

חצולם: שאול גולני

"את הרוגע ההוא לא אשכח כל החיים שלי. קראתי לאחותי, או שסימנתו לה שהגיע הזמן להחליף מקומות. היא אמרה: 'רגע'. ואז נשמע הפיצוץ. הייתה ומה, ואחריה צוחות, בכוי ודס"

למעלה, בשםים, עם אבי, האהוב שלי, ועם אבא שלי (אחותי)".

"גם ליל היו מוחשבות שכדי לgomor עם חמימים ודי", מורה האם זוכה. "אחרי מה שקרה, כבר מזמן גומרת עם הכל", אומרת גiley. "אני לא פוחתת יותר למות".

סיון הייתה ילדה של אמא, שמחוברת אליו ומספרת לי הכל. וואבוי? זאבי היה אהבת

חלמתי על אבא. אבל לפעמים אני קמה ומרגישה איך אני רועצת. בתקופות מסוימות פשוט לא בא לי לkom, כי אני יותר מידי מתגעגעת". גילי, בת 27, לומדת לתואר שני בייעוץ חינוך כה. אל הבית החדש שקבעה עברו שנתיים אחרי האסון, רק אחרי שאמה הפצירה בה שוכן ושוב לעזוב את הרירה שלה ושל אבי במושב קדרון, כדי להמשיך הלאה, לחיים מחדש.

"אחרי שאבי מת", אומרת גילי, "כל הבית שלנו במושב התרMAILה בתמונות זיכרונו. תברים אמרו שהבית נראה כמו אנדרטה. היתי משוכנעת שהוא עומדठלחו בכל רגע, ולכון איזוגני את ציוד הצלילה שלו וקנתי לו את האוכל שהוא הבי אהב, ושאנו שנאתי. שמחתי במקפיא, כדי שם יחוור יהיה לו מה לאכול, לבשתי את החולצות שלו ושמרתי את ציור המשקولات שלו, במיוחד רביה המשכתי לנחל את חייו הוגיות שלנו, כשהוא מעלה, ואני כאן, על הארמות".

"גם שכבר הטכני עלי כהו לדירה אחרת היה מי מאוד קשה, בעיקר בדברים הקטנים. אמרו לי שאנו צריכים לבחור סוג של מדרגות לבית התרשם, וחשבתי שהוא בכלל התפקיד הבלתי של אבנאי. אפילו לבחור ברו נראה לי כמו משימה איזומה. הרוי תיכנסו לבחור את הברושים לבית שלנו ביהה האריזה הייתה השלב הכי גורא. לא יכולתי לפרוק את מה שהיה בבית. שלנו במושב. בשכני פירוק הבית סימל את פירוק החוויה הזוגית הנחרתת שהייתה לנו".

הרכש התרי לבית החדש היה נmesh, כלבה מעורבת. בצד בעלי חיים אמרו לגילי שהיא נולדה ב-27 באפריל 2002, בריון חדש אחרי הרגע, וזה הספיק לה. גילי "היא באן כדי שלא ארגיש לבך וכדי לעוזר לי לזמן החוויה מחדש. אבי היה החבר שלי במשך שבע שנים, מאו שהייתי בת 15.

משמאלה: זאב וידר, סיון וידר ואבי בקרמן ז"ל

"בשנה הראשונה עזד הייתי מחוסרות נסכלון של אבי. ביום ההולדת של סיון איפינו קניתי לה בגורים וביקשתי שיארזו לי באירוע מתחנה. ברגע האחרון קלטתי שאין בשני מה ואין בשני מ"י"

באותו בוקר גורלי הלאו לכנסות בגדים חדשים לגיל ולחת מתנה לחג במצוודן הצלילה האחוב על אבי, בדרך דיברו, לא בפעם הראשונה, על חתונתה ולידים. גيلي אמרה שהיא רוצה בנים, אבי ביקש שייראו לאחר מהם גיא. שניהם חלמו על תינוק עם השיער השחור החלק של אבא ועם העיניים של אמא. גيلي "ברעיון הרבה הרצה אם הייתה רוצחה להישאר עם ילדה מצר אחרה רציתי ילד מungan מצד שני, לא רציתי שיוולד לי ילד יתום מכך".

גירו ביהה, קמנו ביחד בבורק' והלכו לישון ביחד בערוב. בנת אחת הכל נעלם".

דמנה, ואחריה צrhoות

ב-27 במרץ לפני חמישה שנים הם היו אמרוים לחוגוג את ליל הסדר הראשון שלם יחת דודוקא בשנה ההיא התעקשacci להאטרטף לשולחן החג של משפחתי וידר דודוקא בשנה ההיא החליטה המשפחה להקל על סבא וסבתא, שבבבイトם חגוו כל השנים, ולהתכנס הפעם בבית מלון.

באותו יום עוד הספיקו לckett למסעדה, כי

שנינו פחרנו לרעוב עד שיגישו את המגנות הרא' שנותן. זו הייתה הסעודיה האחורונה שלנו. אהריך חזרנו הביתה והלכנו לישון עד הבוקר. והיה גם הסקס האחרון".

את הבוקר הוא, עד רגע הפיצוץ שהחריב את חייה, היה זכרת לפטירים. "כשיצאנו מהבית למלון התוכחנו מי ינגן. אני תחלתי לנגן, ואחר כך החלפנו ואבי היה על הגהה. בכנית, בחוץ, ראתה שאין מאבטה. אמרתי לאבי שהוא מוזה שמתני לב לאיש שעמד בחוץ עם מעיל מאור ארונו.

"נכנסנו לבית המלון וראיתי את אבא שלי ואת אחותי. חיבקתי אותם, ואחותי הדרעה לי שהוא יושבת ליד אביו כדי לספר לו כל מני דבר. רDEM. את הרגע שאחריו לא אשכח כל החיים שלו. קראת לאחותי, או שסימנתי לה שהגיאז הונם לחחלק איתי מקומות. היא אמרה לי: 'רגע'."

ואנו נשמע הפיצוץ, רמנת, ואחותה צרחות, בכி, דם. ברוגח הבא היו שרועות גופות על הרצפה. "לפעמים יש לי הבוקים מחרגוים אלה", אומרת גיל, "אני זכרת ישיבתי על ספה ואת אבא שלי שכוב מתחתי. אני זכרת את אמא שלי עומדת שלג. זה היה אביו, אני זכרת את אמא רואה רק את הרגל ומתחתיו שכוב מישחו, אבל אני רואה רק את הרגל והנסק שלו. באotton שניות, כשהשכבי מרים, עלהה לי מחשבה: איך זה שימושו לך מאבי את הנסק שלו? הרי הוא איש צבא, ישר כמו סרגל, שלא נתן לאף אחד לנגוע בנשק, או איד הנשק שלו."

עכשיו אצל אמא שלי?"

האם, זחבה, הייתה בהכרה מלאה, והוא זכרת הכל: "היה חושך מכך" רDEM. חשבתי לעצמי שיש קדר שלם. הרגשתה שהשעיר של נסרה. שאלתי את עצמי: למה אף אחד לא עוזר לי לכבות את האש מהשעיר? אחר-כך שמעתי בקשרו: פיגוע במלון פארק, פיגוע, העיניים של הסתגלן אל החושך במחירות ראייתן את בעליידי עם הראש שמוט למטה. עמרתי מולו ואמרתי לו: 'זאת, חיביט' לצאת מפה, אבל הוא לא ענה.

חמש שנים לפיגוע במלון פארק

עד שנסלן האסתיותניים

גילי וידר בחודן הזיכרון שלו. "הייתי הם חסרים בפסח. כשצל-כוכם יש אוח, ורק אצלנו במשפחה יש חושן"

גילי נפצעה בעינה ובראשה. אל גופה חדרו רסיטים רבים. אחד מהם תקוע במוחה עד היום. הרופאים אומרים שככל תווזה שלו עלולה לסכן את חייה, אבל זה לא הפך לה לצאת בשנה שעברה לצלילה לזכרו של אבי, למראות הסיכון הכרוך בשינוי החלצים נמיים. "פעם לא-פחדתי משות הרבה, כי הייתה בטוחה שאבי יהיה שם כדי להציל אותה. היום אני לא פוחדת יותר כי אין לי מה להפסיד". התקופה הראשונה לאחר הפיגוע, היא אומרת, נמחקה לה מהויכרונו. "מספרים לי שכבר בחלוקת טיפול נמרץ התעוררתי ואמרתי לאחות שאני רוצה את רשות הפצועים וההרוגים כדי לבסוף מה קורה. סיפרו גם שככל הזמן רציתי את אבי וביקשתי שייקחו אותו אליו. אני לא זוכרת איך ואיפה בדיקסיפרו לי על מותם של אביו, של אבא שלי ושל אחותי הקטנה. לא שקלטתי".

זהה: "סיפרתי לה מה קרה רק כשהייתי חיית, רק ממש לפני שהלכנו להלויזות. אבי וסיוון נהרגו במקום, וזה עוד נאבק על חייו בבית-החולמים".

בערב שביעי של פסח נפטר גם זאב מפציעו. "באמצע הלילה, עוד לפני שהודיעו לנו על המות, גiley התעוררה ואמרה: 'אבא שלי מת', מספרת זהה. "היא טענה שאבי בא אליה בחלום וסיפר לה: קצת אחרייך הרופא קרא לי וביקש מני לשכת. הוא אמר לי: 'בעל מות מוחה' הרגשתי שסוף העולם הגיע".

גiley: "לקח הרבה זמן עד שנפלו לי האסימונים. בשנה הראשונה עוד הייתה מתחשרת לטלפון של אבי, וגם לאחותי ולאבא שלי. הייתה באשליה שהאהובים שלי עומדים לחזור בכל רגע. ביום ההולדת של סיון אפילו הlectedה לחנות בגדים כדי לקנות לה בגדיים שהיא אוהבת. היא הייתה רזה וספורטאית וביקשתי בגדיים במידה שלא".

אחריך רציתי שהמוכרת תארו לי אותם באירוע
של מתנה. פתאום, ברגע האחרון, קלטתי שאין
בשביל מה ואין בשביל מי ברוחתי ממשׂוּ
“אחריך, בעונת הקיץ, יצאו גופיות יפות
לשיק, באופן אוטומטי, כשקניתי לעצמי גופיה,
קניתי אחת גם בשביל סיון, כמו שתמיד עשית
עד אז. רק אחריך, כמובן, שאלתי את עצמי מה,
לעוזול, את עשה?”

ועם הכאב והגעגועים הגיעו גם רגשות האשׂר
מה על כך שדווקא היא נשאה בחיים. “רציתי
שזו תהיה אני במקום אחרוני. מבחןיה הגיננית
הרי אני הייתה אמרה להיות שם, ליד אבי, ולמות
איתו. אני מנוחה שם הייתה מותה, להברים היה
יותר קל לעכל את זה.اما שלי אייבדה בת ובבעל
אהוב, וב- מות חלק גדול מאוד של חי. אם הייתה
נהרגת שם, במלון, לפחות הייתה הייתה בשםיהם עם
אבי. איתו הרגשות שלמה. עכשו אני מרגישה
חזי.”.

חזי שני חדש עדיין לא מצאה. “אני מאוד
מקווה שתהייה לי זוגיות, אבל אני לא בטוחה
שהיא יקרה”, אומרת גלי. “בכל פעם שאני יוצאת
עם מישון, אני נפרדת ממנו כי אני מגלה שאני
ערין מאהבת באבי. עם אחד הבחורים שהכרתי
יצאתי בمشך שנה, אבל בשלב מסוים היה לי קשה
MRI. זה היה קשר לא בריא, לא לי ולא לנו. הוא
אמנם אמר שהוא יכול להזכיר אותה ואת הדרישות
שלוי – והוא בני אדם מאוד מיותר – אבל היה לי
כל-כך קשה. הרגשתי שהוא לא יכול לתפוס את
המקום של אבל, וזה לא משנה מה הוא יעשה כשה
bil זה. הוא הסביר שהוא בכלל לא רוצה לתפוס
את המקום של אבי, הוא רוצה להיות לי אמרתי
לו: ‘זה לא אתה, זו אני. זו אני. שכל הזמן משווה
ביןיכם’.”.

“כשאחר החברים הטובים של אבי החתון,
ישבתי בחתונה וחשבתי על זה שם אני הייתה
אמרה להחתון באותו יום. אנחנו היו באותו
גילם. אחריך נולדה בת לחברה טובה שלי ויישר
חשבתי עלי ועל אבי ועל הילדים שהיו יכולים
לחיות לנו”.